

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **V. P.**
narozený X, státní příslušník U.
zastoupený advokátkou Mgr. Alexandrou Gomolákovou
sídlem Dělnická 12, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. OAM-562/ZA-ZA11-HA08-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alexandře Gomolákové, advokátce, se určuje odměna za zastupování žalobce ve výši 10 200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 16. 11. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, a proto řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a souladu s ustanoveními § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Zároveň avizoval doplnění žaloby a za tímto účelem požádal o ustanovení zástupce.
3. Soud usnesením ze dne 4. 12. 2017 ustanovil Mgr. Alexandru Gomolákovou, advokátku, se sídlem Dělnická 12, 170 00 Praha 7, zástupkyní žalobce.
4. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 7. 2017 uvedl, že došlo k závažné změně zdravotního stavu jeho rodičů (matky a nevlastního otce). Matka žalobce prodělala nádorové onemocnění mozku, je v trvale špatném zdravotním stavu a není soběstačná. Dříve o ni pečoval její manžel (nevlastní otec žalobce), který však po skončení řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rovněž onemocněl nádorovým onemocněním (rakovinou tlustého střeva). Vzhledem k náročné léčbě (radioterapie, chemoterapie a operace tumoru) přešla veškerá péče o matku na žalobce, který mimo toho pečoval i o nevlastního otce a doprovázel jej na vyšetření. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil lékařskou zprávu MUDr. S. K. ze dne 25. 10. 2016 dokládající zdravotní stav jeho matky a lékařské zprávy Fakultní nemocnice v Motole, Onkologické kliniky ze dnů 14. 2. 2017, 1. 3. 2017, 15. 3. 2017, 28. 3. 2017, 13. 6. 2017, 30. 6. 2017, 17. 7. 2017, 31. 7. 2017 a 28. 8. 2017.
5. Žalobce namítl, že v jeho případě nebyly splněny podmínky aplikace § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť ve své žádosti uvedl skutečnosti, které bez jeho zavinění nebyly předmětem zkoumání v řízení o jeho první žádosti. Žalovaný však rezignoval na posouzení jejich důvodnosti podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť pouze konstatoval, že *„žadatelem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu“*. Podle žalobce je však dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, protože by nevyhověním jeho žádosti a následným nuceným vycestováním bylo porušeno právo žalobce na soukromý a rodinný život zaručené čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť všichni příbuzní žalobce žijí v České republice a jemu nejbližší jsou na něm existenčně závislí. Žalobce v tomto ohledu doplnil, že si je vědom skutečnosti, že nemá právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení svého rodinného života, avšak rodiče, o něž pečuje, kvůli zdravotnímu stavu nemohou žalobce následovat na Ukrajinu, a tudíž v případě vycestování žalobce přijdou o jeho péči. Žalobce se tudíž domnívá, že má na území České republiky takové rodinné vazby, že by již samotné vycestování z území České republiky představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V tomto ohledu žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 45/2008-71, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27. Pro úplnost žalobce dodal, že mu bylo rozhodnutím Policie České republiky ze dne 7. 12. 2015, č. j. KRPA-488302-15/ČJ-2015-000022 uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku, přičemž dle jeho mínění nejsou splněny podmínky stanovené v čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, za nichž je možné zasáhnout do práva žalobce na soukromý a rodinný život, neboť požadavek na vycestování žalobce může být odůvodněn zákonem, avšak postrádá požadavek nezbytnosti

v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví či morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

6. Žalobce dále namítl, že ačkoliv si je vědom, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není nárok, domnívá se, že žalovaný měl na základě shora uvedených skutečností aplikovat ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a zvážit, zda jsou dány podmínky k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu či uvést, proč podmínky pro jeho udělení splněny nejsou.
7. Žalobce na závěr namítl, že správní spis obsahuje dva protokoly o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 9. 2017 započaté v 11:00, přičemž pouze jeden z nich je žalobcem podepsán. Podle žalobce není zřejmé, jak nepodepsaný protokol o pohovoru vznikl, a zejména s ním v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyl seznámen.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu, ani nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí, přičemž žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno dne 16. 12. 2015, a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. touhu žít v ČR se svými příbuznými, snahu o legalizaci pobytu v ČR a dále potíže spojené s vlastnictvím chaty. Nově uvádí péči o nemocnou matku a jejího manžela a taktéž svůj obecný nesouhlas s ukrajinskou vládou politikou. Ohledně údajně nových skutečností uvedených žalobcem správní orgán odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, ve kterém se k nim dostatečně vyjádřil. Žalovaný je tedy nucen konstatovat, že žalobce během řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, na základě kterých by správní orgán změnil své rozhodnutí či měl jen důvod příslušné správní řízení opakovat, a proto bylo řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
9. Žalovaný k argumentaci žalobce, že je žalobce nucen setrvat na území České republiky z důvodu péče o svou nemocnou matku a jejího manžela, uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že se na území České republiky nachází sestra i dcera žalobce, mohou se jistě o ně postarat. Matka žalobce a její manžel, tak v případě vycestování žalobce, nezůstanou na území zcela sami a bez pomoci svých blízkých. V případě potřeby si tak měl žalobce zajistit pobytové oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Navíc, jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2017, č. j. 46 Az 22/2017-18, soud zjistil, že žalobce bydlí u své sestry a nemá žádný příjem ze zaměstnání. Žalobcova námitka, že je jeho nejbližší rodina na něm existenčně závislá, je tedy zcela v rozporu se skutečnostmi, které uvedl do Prohlášení o osobních, majetkových

a výdělkových poměrech, které vyplnil u Krajského soudu v Praze.

10. K námitce žalobce, že nebyl seznámen s nepodepsaným protokolem o pohovoru ze dne 25. 9. 2017 započatém v 11:00 hod, žalovaný uvedl, že součástí spisového materiálu je protokol o pohovoru, který byl osobně žalobce podepsán. K námitce neseznámení se s protokolem žalovaný uvedl, že dne 25. 9. 2017 se žalobce osobně dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, kde mu byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce tuto možnost odmítl a se spisovým materiálem se neseznámil, ani nepodal žádné návrhy na doplnění těchto podkladů, což v protokolu o seznámení stvrdil svým podpisem.
11. K námitce žalobce, že se měl v napadeném rozhodnutí zabývat i možností udělení doplňkové ochrany, žalovaný uvedl, že v rozhodnutí uvedl informace dokládající situaci v zemi původu žalobce. S ohledem na ně nedospěl k závěru, že by se objevily nové skutečnosti. Stejně tak žalovaný posuzoval i důvody uváděné žalobcem a ani v nich neshledal nová zjištění, která by nebyla bez žalobcova zavinění předmětem zkoumání předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto odkázal na § 10a odst. 2 zákona o azylu, dle kterého - je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem. V neposlední řadě žalovaný uvádí, že tím, že žalobci nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo nepřiměřeně zasazeno do jeho rodinného života, ten totiž může realizovat buď ve své domovské zemi, anebo v České republice za využití institutů zákona o pobytu cizinců.
12. Závěrem žalovaný uvedl, že nesouhlasí s námitkou uplatněnou v žalobě, že žalobce ve své druhé (opakované) žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové důvody podání žádosti, které nemohly být posouzeny v předchozím řízení. Pokud jde tedy o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřijatelnou se závěrem, že nenalezl a žalobce nesdělil žádné nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů podle § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
13. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť dle jeho mínění není důvodná.
14. Soud k žádosti žalobce nařídil k projednání věci jednání. Žalobce se k jednání nedostavil, zástupce žalobce uvedl, že je nekontaktní. Navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a odkázal na důvody uvedené v doplnění žaloby. Dále uvedl, že náklady řízení vyčíslí do tří dnů. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, neboť rozhodnutí je správné, žalobce neuvedl žádné důvody, které by odůvodnily meritorní projednání věci. Práva na náhradu nákladů řízení se vzdala.
15. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce podal dne 12. 7. 2017 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První žádost žalobce podal dne 16. 12. 2015 zejména z obavy povolání do armády a účasti v ozbrojeném konfliktu na východě Ukrajiny, kvůli vyhození jeho chaty na Ukrajině a za účelem legalizace pobytu v České republice, kde žijí všichni jeho příbuzní. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2016, č. j. OAM-1076/ZA-ZA04-LE23-

2015, žádost žalobce zamítl. Žalobce toto rozhodnutí žalovaného napadl u zdejšího soudu žalobou. Zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2017, č. j. 42 Az 15/2016-51, žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž Nejvyšší správní soud kasační stížnost podanou žalobcem proti tomuto rozsudku usnesením ze dne 8. 7. 2017, č. j. 1 Azs 75/2017-50, odmítl pro nepřijatelnost.

16. Nynější žádost žalobce při pohovoru konaném dne 25. 9. 2017 odůvodnil tím, že zde chce zůstat s příbuznými, musí pečovat o svou nemocnou matku, která měla nádor na mozku, občas omdlí a nemůže dělat těžkou práci, a jejího manžela, který je rovněž nemocný. Uvedl, že nepracuje a žije u své sestry v L., ale pobývá u matky, která bydlí v Praze ve Stodůlkách, obstarává jí nákupy, pere a vaří. Na Ukrajinu se vrátit nechce.
17. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 25. 9. 2017 plyne, že se žalobce nechtěl seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim ani navrhnout jejich doplnění. Rovněž neuvedl žádné další skutečnosti, které by žalovaný měl vzít v potaz.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil řízení o žádosti žalobce, protože dospěl k závěru, že je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná. Podle žalovaného žalobce ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl zcela totožné důvody, jako ve své první žádosti, a to touhu žít v České republice se svými příbuznými, snaha o legalizaci pobytu v České republice a potíže spojené s vlastnictvím chaty. Údajně nové skutečnosti se dle žalovaného netýkají změny situace v zemi původu žalobce, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že žalobce by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
19. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
20. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“.
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“.
22. Soud k námitce žalobce, že ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl nové skutečnosti, a to špatný zdravotní stav jeho matky a nevlastního otce, o něž pečuje, a rovněž argumentoval tím, že bude-li nucen opustit území České republiky, bude nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, konstatuje, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že uvedená skutečnost nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce špatným zdravotním stavem své matky

argumentoval již v replice k vyjádření žalovaného v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 42 Az 15/2016, kde soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2017, č. j. 42 Az 15/2016-51, shrnul, že „žalobce dříve žil na území České republiky, a to se svojí bývalou manželkou. V té době již žila v České republice i žalobcova matka. Žalobce přesto území České republiky dobrovolně opustil a vrátil se do země původu. Zpět do České republiky přicestoval po cca 11 letech (dne 10. 11. 2015), a to neoprávněně, neboť nebyl držitelem víza ani povolení k pobytu, ať již vydaného Českou republikou nebo státy Schengenského systému. Již dne 7. 12. 2015 byl žalobci udělen výjezdní příkaz a správní vyhoštění. Je tedy zřejmé, že žalobce žil dobrovolně dlouhodobě odloučen od své matky, osobní kontakt s ní opětovně navázal v důsledku ilegálního vstupu na území České republiky, a to pouze krátce, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Rovněž se svojí zletilou dcerou nebyl v intenzivním styku, neboť ta měla od roku 2014 pobývat na území České republiky, kdežto žalobce žil na Ukrajině a poté až do listopadu 2015 v Maďarsku. Formálně existující rodinná pouta tak jsou evidentně schopna překonat i dlouhodobé odloučení, což platí jak pro vztah mezi žalobcem a jeho matkou, tak pro vztah s dcerou. Péči o matku zajišťuje vedle jejího manžela i její dcera (žalobcova sestra), jež rovněž pobývá na území České republiky.“. Soud přitom neshledal důvod odchytil se od svého právního názoru vyjádřeného v citovaném rozsudku, že „[p]od § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu tak lze podřadit případy, kdy by v důsledku vycestování žadatele o mezinárodní ochranu do země původu byl porušen tzv. extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy, tj. že by vycestováním žadatele o mezinárodní ochranu do země původu byl znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu, nikoliv že vycestováním by bylo znemožněno udržování a další rozvíjení rodinného a soukromého života etablovaného v České republice“. Soud na základě toho ve výše označené věci uzavřel, že „[ž]alobce svými tvrzeními dle soudu neprokázal, že by mu bylo znemožněno realizovat soukromý a rodinný život v zemi původu, ostatně až do svého ilegálního vstupu na území České republiky žalobce skutečně realizoval svůj soukromý a rodinný život separátně od své matky, sestry, dcery i bývalé manželky. Rodinní příslušníci žalobce nejsou pochopitelně povinni následovat ho do země původu, jedná se však o jejich rozhodnutí, jehož důsledkem případně bude rozdělení rodiny. Z výše uvedeného vyplývá, že pouhým vycestováním žalobce nedojde k porušení článku 8 Úmluvy, a není zde dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.“. Obdobně jako ve výše označené věci soud dospěl v předmětné věci k závěru, že argumentace žalobce o porušení jeho práva na soukromý a rodinný život není důvodná, a naopak závěr žalovaného, že tato skutečnost žalobcem „nově“ uvedená v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany není skutečností odůvodňující meritorní přezkoumání opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, shledal soud zcela správným. Námitka žalobce tedy není důvodná.

23. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že měl žalovaný zvážit udělení humanitárního azylu, neboť žalovaný posoudil žádost žalobce jako nepřijatelnou, čímž bylo vyloučeno její meritorní posuzování, a to včetně posouzení existence důvodů k udělení humanitárního azylu.
24. Soud konečně nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, když neseznámil žalobce s nepodepsaným protokolem o pohovoru. Je sice pravdou, že ve správním spise se nacházejí dva protokoly o pohovoru konaném dne 25. 9. 2017, z čehož je jen jeden vlastnoručně žalobcem podepsán, avšak z napadeného rozhodnutí neplyne, že by nepodepsaný protokol byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný o skutečnostech uvedených „žalobcem“ (pozn. soudu: protokol tvrdí, že se jedná o žalobce)

v nepodepsaném protokolu v napadeném rozhodnutí nezmiňuje ani jej mezi podklady rozhodnutí neuvádí. Právo žalobce být seznámen s podklady rozhodnutí tedy bylo zachováno, jak plyne z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 25. 9. 2017 vlastnoručně podepsaného žalobcem.

25. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
27. Soud konečně výrokem pod bodem III. přiznal soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alexandře Gomolákové, advokátce, se sídlem Dělnická 12, 170 00 Praha 7, odměnu za zastupování spočívající v odměně za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání doplnění žaloby, účast u jednání), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], spolu se třemi paušálními náhradami hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 10 200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. srpna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Olga Stránská v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.